

Sygn. akt II Ka 295/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 09 października 2014r.

Sąd Okręgowy w Ostrołęce II Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący SSO **Anna Łaszczych**

Sędziowie SO **Wiesław Oryl**

SO **Magdalena Dąbrowska** (spr)

Protokolant **Ewa Chrzczonowska**

przy udziale oskarżyciela prywatnego I. B. (1)

po rozpoznaniu w dniu 09 października 2014 r.

sprawy przeciwko **M. L.**

oskarżonemu z art. 157 § 2 k.k.

z powodu apelacji obrońcy oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Przasnyszu z dnia 22 maja 2014 roku. w sprawie II K 690/13

orzeka:

I. zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy uznając apelację za oczywiście bezzasadną;

II. zasądza od oskarżonego M. L. na rzecz oskarżyciela prywatnego I. B. (1) kwotę 420 złotych tytułem poniesionych przez nią wydatków w związku z ustanowieniem pełnomocnika

III. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty postępowania w kwocie 100 (sto) złotych w tym 80 (osiemdziesiąt) złotych tytułem opłaty za II instancję.

Sygn. akt II Ka 295/14

UZASADNIENIE

M. L. został oskarżony o to że :

w dniu 6 marca 2013 roku w miejscowości O., gmina C., uderzył I. B. (1) pięścią od tyłu w bark, a następnie złapał za rękę wykręcając ją od tyłu, powodując bolesność i ograniczenie ruchomości stawu barkowego prawego oraz zasinienie i podbiegnięcie krwawe ramienia lewego,

to jest o czyn z art. 157 § 2 k.k

Sąd Rejonowy w Przasnyszu wyrokiem z dnia 22 maja 2014 roku w sprawie II K 690/13:

1) w ramach zarzucanego czynu ustalił, że oskarżony M. L. w dniu 6 marca 2013 roku w miejscowości O., powiat (...), woj. (...) spowodował naruszenie czynności narządu ciała pokrzywdzonej I. B. (1) na okres nie dłuższy niż siedem dni, w ten sposób, że podczas szarpaniny w czasie awantury rodzinnej uderzył ją ręką od tyłu w bark oraz wykręcił jej lewą kończynę górną, w wyniku czego pokrzywdzona doznała obrażeń ciała w postaci stłuczenia barku prawego, bólesności i ograniczenia ruchomości prawego stawu barkowego oraz podbiegnięć krwawych ramienia lewego, przyjął, że powyższe działanie wyczerpało znamiona występku z art. 157 § 2 k.k. i na podstawie art. 66 § 1 k.k., art. 67 § 1 k.k. postępowanie karne przeciwko oskarżonemu M. L. warunkowo umorzył na okres próby 1 (jednego) roku

2) na podstawie art. 67 § 3 k.k. orzekł od oskarżonego M. L. na rzecz pokrzywdzonej I. B. (1) napiwkę w wysokości 500 (pięćset) złotych

3) zasądził od oskarżonego M. L. na rzecz oskarżyciela prywatnego I. B. (1) kwotę 300 (trzysta złotych) tytułem poniesionych przez nią kosztów sądowych oraz kwotę 619, 92 (sześćset dziewiętnaście 91/100) złotych tytułem wydatków poniesionych na ustanowienia w sprawie pełnomocnik,

4) zasądził od oskarżonego M. L. na rzecz Skarbu Państwa opłatę w wysokości 80 (osiemdziesiąt) złotych

Apelację od powyższego wyroku złożył obrońca oskarżonego. Na podstawie art. 444 k.p.k. i art. 425 § 1 k.p.k. obrońca zaskarżył powyższy wyrok w całości na korzyść oskarżonego M. L..

Na mocy art. 427 § 1 i 2 k.p.k. oraz art. 438 pkt 2 i 3 k.p.k. obrońca zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

1. obrazę przepisów postępowania karnego - w szczególności art. 5 § 2 k.p.k., art. 170 § 1 pkt 3 i 5, art. 410 i art. 424 § 1 k.p.k., która miała wpływ na treść wyroku, a wynika z oparcia orzeczenia o winie oskarżonego jedynie na dowodach obciążających i błędnej oceny zeznań przesłuchanych świadków i wyjaśnień oskarżonego.

2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, mający wpływ na jego treść, a polegający na stwierdzeniu, że oskarżony dopuścił się zarzucanego mu czynu wbrew dowodom, których prawidłowa ocena powinna prowadzić do jego uniewinnienia

3. niezasadne zasądzenie na rzecz oskarżycielki prywatnej napiwki w kwocie 500 złotych, z pominięciem jej „aktywnego” udziału w zdarzeniu z dnia 6 marca 2013 roku

Z uwagi na powyższy zarzut, na zasadzie art. 437 § 1 k.p.k. obrońca oskarżonego wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia oraz uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji

Obrońca wniósł o zasądzenie od oskarżycielki prywatnej na rzecz oskarżonego kosztów procesu wg norm prawem przypisanych z uwzględnieniem kosztów obrony.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego jest oczywiście bezzasadna i nie została przez Sąd Okręgowy uwzględniona, zaś podniesione w niej zarzuty i sformułowane wnioski nie zasługiwały na uwzględnienie.

Kontrola instancyjna nie wykazała, aby Sąd I instancji wyrokując w przedmiotowej sprawie dopuścił się zarzucanych mu wyżej uchybień w szczególności naruszenia zasady obiektywizmu, zasady in dubio pro reo, zasady swobodnej oceny dowodów.

Ustosunkowując się już szczegółowo do zarzutów obrony, które zarzucono w apelacji za chybione uznać należy zarzuty dotyczące obrazy art. 5 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k., i 4 k.p.k. i art. 170 § 1 pkt 3 i 5 k.p.k.

Zgodnie z utrwalonym w judykaturze poglądem, przekonanie Sądu o wiarygodności lub niewiarygodności określonych dowodów pozostaje pod ochroną zasady wyrażonej w art. 7 k.p.k. wtedy, gdy spełnione są następujące warunki: ujawnienia całokształtu okoliczności sprawy (art. 410 k.p.k.) w granicach respektujących zasadę prawdy obiektywnej (art. 2 § 2 k.p.k.), rozważenia wszystkich okoliczności zgodnie z zasadą określoną w art. 4 k.p.k. oraz wyczerpującego i logicznego – z uwzględnieniem wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego – uzasadnienia przekonania sądu, zgodnie z wymogami określonymi w art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. (por. m.in.: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 lipca 2003 r., sygn. V KK 375/02, LEX nr 80278; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 stycznia 2004 r. WK 26/03, sygn. OSNwSK 2004/1/53; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 stycznia 2004 r., sygn. V KK 60/03, LEX nr 104378; wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 17 stycznia 2001 r., sygn. II AKa 255/00, Prok.i Pr. 2002/10/22).

Podnieść należy, że Sąd Rejonowy dokładnie przeprowadził postępowanie dowodowe, wszystkie dowody poddał wnikliwej analizie i ocenie zgodnej z wymogami art. 7 k.p.k.

Wbrew zarzutom obrońcy oskarżonego M. L. w ocenie Sądu Okręgowego brak jest jakichkolwiek podstaw pozwalających uznać, iż Sąd Rejonowy uchybił któremukolwiek z obowiązków związanych z postępowaniem dowodowym i oceną dowodów. Stwierdzić bowiem należy, iż sąd orzekający po prawidłowym przeprowadzeniu przewodu sądowego, poddał zgromadzony materiał dowodowy wnikliwej analizie, a tok rozumowania związany z jego oceną zaprezentował w klarownym, wyczerpującym i przekonywującym uzasadnieniu.

Zauważyć należy, że zarzuty obrazy prawa procesowego, w szczególności obrazy art. 7 k.p.k. sprowadzają się do kwestionowania oceny dowodów przeprowadzonej przez Sąd I instancji, a w szczególności oceny wiarygodności zeznań pokrzywdzonej I. B. (1) oraz świadków potwierdzających całe zajście.

Poza wszelkim sporem jest fakt, że pomiędzy członkami rodziny od dawna istnieje konflikt o nieruchomość rolną. Konflikt rozpoczął się po śmierci S. B. (syna pokrzywdzonej). Istotą konfliktu jest nabycie przez córki S. B. – M. G., A. L. i S. B. (1) spadku po ojcu. I. B. (1) w 1995 roku przekazała swojemu synowi S. B. gospodarstwo rolne w zamian za ustanowione na rzecz jej i jej męża E. prawa dożywocia. Po śmierci S. B., jego trzy córki nabyły prawa do spadku, z czym nie zgadza się I. B. (1). Sprawa rodziny B. aktualnie toczy się przed Sądem Okręgowym w Ostrołęce w Wydziale Cywilnym.

W dniu 6 marca 2013 roku do miejscowości O. (gdzie zamieszkuje oskarżycielka prywatna) udali się oskarżony M. L. wraz z G. G. (2) (mężowie córek S. B., a wnuczek pokrzywdzonej) w celu zabrania z pola bel z sianokiszonką. Pokrzywdzona zauważyła, że zabierane są bele z sianokiszonką i udała się do M. L. i G. G. (2) wraz ze swoim synem J. B. twierdząc, że w/w bele należą do J. B.. Między w/w osobami wywiązała się kłótnia, wskutek czego wezwano na miejsce funkcjonariuszy policji. Pokrzywdzona i jej syn czynnie uniemożliwiali wywóz sianokiszonki w wyniku czego doszło do szarpaniny pomiędzy skonfliktowanymi stronami. W wyniku tego pokrzywdzona I. B. (1) doznała obrażeń ciała w postaci stłuczenia barku prawego, bolesności i ograniczenia ruchomości prawego stawu barkowego, oraz podbiegnięć krwawych ramienia lewego, obrażenia zostały potwierdzone przez biegłego w opinii sądowo – lekarskiej. Obrażenia te skutkowały naruszeniem prawidłowej czynności narządów ciała pokrzywdzonej na okres nie przekraczający 7 dni.

Oskarżony M. L. przez cały tok postępowania konsekwentnie zaprzeczał, aby uderzył I. B. (1) oraz aby łąpał ją za rękę i wykręcał do tyłu. Z zeznań świadka B. B. (2) wynika, że widział, jak oskarżony chwycił matkę za bark i gwałtownie wykręcił jej rękę do tyłu i usłyszał krzyk matki. Krzyk pokrzywdzonej usłyszał również funkcjonariusz, który podszedł do pokrzywdzonej i zapytał się czy nic jej się nie stało. Zeznania pokrzywdzonej zostały potwierdzone przez J. B., A. B. i M. M.. Z zeznań tych świadków bezsprzecznie wynika, że doszło do zdarzenia, którego skutkiem było naruszenie czynności narządu ciała pokrzywdzonej I. B. (1) na okres nie dłuższy niż 7 dni.

Należy zauważyć, że pokrzywdzona i świadek B. B. (2) nie negowali faktu, że swoim zachowaniem chcieli uniemożliwić oskarżonemu i jego towarzyszący wywóz sianokiszonki. Oskarżycielka prywatna sama przyznała, że siadała na zaczep przyczepy, aby uniemożliwić podczepienie przyczepy. Fakt ten potwierdził również świadek J. B.. W pewnym

momencie oskarżony chwycił pokrzywdzoną za rękę i wykręcił ją do tyłu. Zostało to potwierdzone przez świadków J. B. i B. B. (2).

Nie zasadne są twierdzenia zawarte w apelacji odnośnie nie powołania przez oskarżycielkę prywatną A. B. i M. M. na świadków zdarzenia w postępowaniu przygotowawczym 1 Ds. 294/13. W prywatnym akcie oskarżenia skierowanym do Sądu pokrzywdzona wskazała jako świadków w/w świadków. Jak sam obrońca w apelacji wskazuje decyzja w sprawie umorzenia postępowania o sygn. 1 Ds. 294/13 nie wiąże Sądu. Niezrozumiałym jest więc dla Sądu Odwoławczego przytaczanie tegoż argumentu w apelacji.

Wskazywane w apelacji obrońcy rzekome wątpliwości (obraza art. 5 § 2 k.p.k.), które należałoby tłumaczyć na korzyść oskarżonego w istocie w sprawie nie występują. Sąd Rejonowy nie miał takich wątpliwości podobnie nie miał ich Sąd Odwoławczy rozpoznający sprawę po dokonaniu należytej oceny zgromadzonych w sprawie dowodów przez Sąd Rejonowy.

Skarżący zarzucając naruszenie przepisów art. 4 k.p.k., art. 410 k.p.k. i art. 424 § 1 k.p.k. oraz błąd w ustaleniach faktycznych nie wykazał, aby przekonanie sądu o niewinności oskarżonego oparte było na okolicznościach nieujawnionych w toku przewodu sądowego, bądź ujawnionych, ale ocenionych w sposób sprzeczny ze wskazaniami wiedzy, logiki czy doświadczenia życiowego. Podnoszone w apelacji zarzuty i ich uzasadnienie powinny wykazywać konkretne błędy w samym sposobie dochodzenia do określonych ocen, przemawiające w zasadniczy sposób przeciwko dokonaniu rozstrzygnięcia, a tego skarżący nie wykazał.

Sąd Rejonowy rozpoznając sprawę badał i uwzględniał okoliczności przemawiające zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego, co wynika z uzasadnienia orzeczenia. Podstawę wyroku wydanego przez Sąd w niniejszej sprawie stanowi całościowo okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej. Wyjaśnienia oskarżonego są jednym z dowodów, ale nie jednym przeprowadzonym w sprawie i tak jak każdy z pozostałych dowodów podlegają analizie i ocenie. Sąd Rejonowy dokonał analizy i oceny wyjaśnień oskarżonego M. L. i uzasadnił należyte, dlaczego wyjaśnienia te uznał za niewiarygodne. Jak była mowa wyżej to oskarżony M. L. i jego obrońca traktują wybiórczo materiał dowodowy w sprawie eksponując okoliczności przemawiające na korzyść oskarżonego.

Uzasadnienie wyroku w niniejszej sprawie w pełni odpowiada wymogom określonym w tym przepisie. Wynika jednoznacznie z uzasadnienia Sądu, jakie fakty Sąd uznał za udowodnione, a jakie za nie udowodnione, na jakich oparł się dowodach i dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych. Sąd bardzo szczegółowo uzasadnił stanowisko w tym zakresie. Obrońca w uzasadnieniu apelacji nie wskazuje dokładnie czego nie wskazał Sąd Rejonowy w swoim uzasadnieniu które w skuteczny sposób podważałyby stanowisko Sądu Rejonowego.

Odnośnie obrazy art. 170 §1 pkt 3 i 5 kpk oraz art. 193 kpk to obrońca nie wskazuje dokładnie na czym obraza ta miałaby polegać.

Odnośnie kwoty nawiązki to należy wspomnieć, że zgodnie z kodeksem karnym Sąd może zasądzić nawiązkę w wysokości do 100 000 zł. Sąd Rejonowy ustalił wysokość nawiązki na 500 złotych, która oscyluje w dolnej granicy (wprawdzie nie określonej kwotowo przez ustawodawcę) i uwzględni cierpienie fizyczne pokrzywdzonej.

Reasumując. Sąd Okręgowy podzielił stanowisko Sądu I instancji w kwestii sprawstwa oskarżonego i zasadności warunkowego umorzenia postępowania na okres 1 roku. Sąd Okręgowy nie znalazł również żadnych uchybień w procedowaniu Sądu Rejonowego skutkujących. Argumenty jakie obrońca podnosi w swojej apelacji są całkowicie chybione i nie mają potwierdzenia w zgromadzonych dowodach, już sama ilość bliżej niesprecyzowanych zarzutów świadczy o jakości apelacji i prawdziwości tez wysuwanych przez oskarżonego i jego obrońcę.

Z tych względów Sąd Okręgowy z mocy art. 437 § 1 kpk orzekł jak w wyroku.

O kosztach procesu za postępowanie odwoławcze orzeczono na podstawie art. art. 636 § 1 kpk i art. 8 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych z późniejszymi zmianami.

Ponieważ oskarżycielkę prywatną reprezentował pełnomocnik ustanowiony w sprawie, Sąd Odwoławczy na podstawie § 14 ust. 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu zasądził na od oskarżonego na rzecz oskarżycielki prywatnej kwotę 420 zł.